

§ 4. Pracownikom pobierającym uposażenie zasadnicze w wysokości ustalonej w § 3 nie przysługują dodatki lokalne (stołeczny i morski).

§ 5. Do pracowników określonych w § 1 stosuje się w sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami).

§ 6. 1. Pracownikom określonym w § 1, którzy wykonują pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Szczegółowy wykaz prac, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość procentową dodatku, zależną od stopnia szkodliwości i uciążliwości pracy, określają właściwi ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz z właściwymi związkami zawodowymi.

§ 7. 1. W razie gdy organizacja zajęć dydaktycznych i naukowych w szkole wyższej powoduje konieczność zatrudnienia pedlów i woźnych (st. pedlów, st. woźnych) w godzi-

nach nadliczbowych, pracownikom tym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w następującej wysokości:

- 1) za pierwsze dwie godziny ponad 8 godzin na dobę — po 150% zasadniczej stawki godzinowej,
- 2) za następne godziny nadliczbowe oraz godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — po 200% zasadniczej stawki godzinowej.

2. Zasadniczą stawkę godzinową otrzymuje się przez podzielenie otrzymywanego przez pracowników wymienionych w ust. 1 miesięcznego uposażenia zasadniczego przez 200.

§ 8. Minister Finansów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze zarządzenia zasady wynagrodzenia dozorców, portierów i strażników zatrudnionych w szkołach wyższych.

§ 9. Tracą moc obowiązującą — w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem — przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 82 z późniejszymi zmianami).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się zainteresowanym ministrom.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak

194

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 września 1956 r.

w sprawie uposażenia pomocniczego personelu technicznego i robotników zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych.

Na podstawie art. 5 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają:

- 1) pomocniczy personel techniczny w rozumieniu art. 67 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38 i z 1956 r. Nr 41, poz. 185), do którego zalicza się technicznych wykonawców prac ściśle związanych z działalnością naukowo-badawczą lub dydaktyczną, zajmujących stanowiska i mających kwalifikacje określone w § 2 niniejszego rozporządzenia,
- 2) robotnicy z wyjątkiem wymienionych w ust. 2 pkt 2, za-

trudnieni w szkołach wyższych oraz w Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych, z wyjątkiem pracowników, do których stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 24, poz. 150).

2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

- 1) pracownicy wynagradzani z dochodów gospodarstw pomocniczych,
- 2) robotnicy wynagradzani ryczałtowo.

§ 2. 1. Pomocniczy personel techniczny otrzymuje następujące miesięczne uposażenie zasadnicze:

Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	Złotych
asystent techniczny	ukończone studia wyższe i co najmniej trzyletnia praktyka zawodowa	1.300 — 1.500
asystent techniczny	ukończone studia wyższe	920 — 1.300
technik	ukończone technikum i co najmniej czteroletnia praktyka w szkole wyższej lub instytucie naukowym	1.000 — 1.300
technik	ukończone technikum	700 — 1.000
laborant	ukończona zasadnicza szkoła zawodowa lub równorzędna i co najmniej czteroletnia praktyka w szkole wyższej lub instytucie naukowym	800 — 1.100
laborant	ukończona zasadnicza szkoła zawodowa lub równorzędna	650 — 800

2. Ukończenie innych szkół lub kursów niż wymienione w ust. 1 lub złożenie określonych egzaminów może być uznane przez właściwego ministra, któremu podlega szkoła wyż-

sza, lub przez Prezydium Polskiej Akademii Nauk za posiadanie wymaganych kwalifikacji.

3. Minister, któremu podlega szkoła wyższa, lub Prezydium Polskiej Akademii Nauk może z zatwierdzonych na ten cel kredytów przyznać asystentowi technicznemu, technikowi oraz laborantowi z tytułu szczególnych osiągnięć w pracy do-

datek specjalny w wysokości nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego.

§ 3. 1. Robotnicy określani w § 1 ust. 1 pkt 2 otrzymują następujące wynagrodzenie godzinowe:

Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	Stawka za jedną godzinę w złotych
robotnik wysoko wykwalifikowany	wykonujący samodzielnie skomplikowane i precyzyjne roboty	5,00 — 6,00
robotnik wykwalifikowany	wykonujący pod nadzorem skomplikowane i precyzyjne roboty	3,60 — 4,60
robotnik wykwalifikowany	wykonujący roboty wymagające umiejętności, do których dochodzi się przez dłuższą praktykę lub dzięki uzdolnieniom	3,20 — 3,60
robotnik		2,60 — 3,20

2. Robotnik wykonujący roboty osobiście, a ponadto nadzorujący i organizujący prace brygady otrzymuje dodatek w wysokości 20% stawki godzinowej.

3. Za wykonanie prac w terminie i w dobrej jakości robotnicy wysoko wykwalifikowani oraz robotnicy wykwalifikowani mogą otrzymać premię w wysokości do 25% stawki podstawowej.

4. O wysokości premii i jej przyznaniu decyduje rektor lub kierownik (dyrektor) instytutu naukowego.

§ 4. Rektor lub kierownik placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk może w poszczególnych wypadkach zlecać robotnikom wysoko wykwalifikowanym i wykwalifikowanym w ramach zatwierdzonego funduszu płacić wykonanie szczególnie precyzyjnych i nie powtarzających się robót za osobnym wynagrodzeniem, którego wysokość powinna być z góry ustalona i podana do wiadomości robotnika.

§ 5. 1. Robotnicy wymienieni w § 3 mają prawo do dodatków za pracę w godzinach przekraczających tygodniowy wymiar czasu pracy określony w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami). Dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych wypłaca się według art. 16 powyższej ustawy.

2. Czas pracy pracowników wymienionych w § 2 regulują przepisy art. 27 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72).

§ 6. 1. Pomocniczy personel techniczny oraz robotnicy podlegający przepisom niniejszego rozporządzenia mogą otrzymać dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych.

2. Szczegółowy wykaz prac, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość procentową dodatku, zależną od stopnia szkodliwości i uciążliwości pracy, ustala właściwi ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, oraz Prezydium Polskiej Akademii Nauk, w porozumieniu z Ministrem Finansów i właściwymi związkami zawodowymi.

§ 7. 1. W razie wykonywania przez pomocniczy personel techniczny i robotników prac w warunkach szkodliwych dla zdrowia mogą do tych pracowników mieć odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174), a także przepisy art. 10 ustawy o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 i z 1950 r. Nr 13, poz. 123).

2. Skrócenie czasu pracy w trybie ust. 1 nie wyłącza możliwości przyznania dodatku specjalnego przewidzianego w § 6.

§ 8. 1. Robotnicy podlegający przepisom niniejszego rozporządzenia mają prawo do urlopów wypoczynkowych na zasadach określonych ustawą z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

2. Robotnicy, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia korzystali z dłuższego wymiaru urlopu wypoczynkowego, zachowują dotychczasowe uprawnienia w zakresie urlopu wypoczynkowego na okres pracy w danym szkole lub instytucie naukowym.

§ 9. 1. Za konkretne osiągnięcia w pracy, wykonanie prac w należytej jakości i określonym terminie pomocniczemu personelowi technicznemu i robotnikom mogą być przyznawane nagrody w wysokości nie mniejszej niż 300 zł, lecz nie przekraczającej 100% zasadniczego uposażenia miesięcznego danego pracownika, a w ciągu roku 300% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

2. Nagrody przyznaje rektor lub kierownik (dyrektor) instytutu naukowego.

§ 10. Dotychczasowi pracownicy szkół wyższych oraz Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, zajmujący do dnia 30 września 1956 r. stanowiska wymienione w §§ 23 — 34 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego, zasad zaszeregowania do grup uposażenia i dodatków do uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 14, poz. 84), zostają zaszeregowani na stanowiska określone w §§ 2 i 3 stosownie do posiadanych kwalifikacji i stażu pracy. Zaszeregowanie następuje decyzją właściwej władzy przełożonej.

§ 11. Pracownicy, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przysługiwałoby uposażenie niższe od otrzymywanego na podstawie dotychczasowych przepisów, otrzymują przez okres pozostawania na dotychczasowym stanowisku dodatek wyrównawczy do poziomu uposażenia dotychczas przez nich pobieranego.

§ 12. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem tracą moc obowiązującą:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego, zasad zaszeregowania do grup uposażenia i dodatków do uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 14, poz. 84);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1951 r. o uposażeniu pracowników nauki (Dz. U. z 1951 r. Nr 21, poz. 165 i Nr 63, poz. 430 oraz z 1953 r. Nr 5, poz. 8 i 9).

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się zainteresowanym ministrom.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak